

LIBRIS

We know
books

KATE MORTON PĂZITOAREA TAINEI

Traducere din limba engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Cuprins

Partea întâi	
LAUREL	5
Partea a doua	
DOLLY	115
Partea a treia	
VIVIEN	277
Partea a patra	
DOROTHY	401
<i>Nota autoarei</i>	431

1

O fermă pierdută undeva în peisajul rural al Angliei, într-o zi de vară, la începutul anilor '60. O casă modestă, cu bârne de lemn, cu varul scorjit pe peretele dinspre apus, cu clematite cățărându-se pe tencuială. Pe coș iese fum și îți dai seama dintr-o privire că pe plita sobei din bucătărie aburește o mâncare bună. În spate, straturile de zarzavat sunt aranjate într-un anume fel, ferestrele cu ochiuri de plumb sclipesc mândre, iar țiglele acoperișului stau frumos așezate.

Casa e împrejmuită de un gard simplu, cu o poartă care desparte grădina de pajiștile și de crângul din preajmă. Un pârâiaș se strecoară leneș pe pietrele dintre copacii noduroși, unduindu-se de secole când la soare, când la umbră, dar susurul lui nu se aude până aici. Casa e destul de izolată, la capătul unei alei prăfoase, ce se desprinde din drumul de țară al cărui nume îl poartă.

Câte o boare mai tulbură peisajul tăcut și neclintit. Două cercuri, foarte la modă anul trecut, stau proptite de bolta cu glicină. Un ursuleț de catifea cu un ochi bandajat și cu un aer demn, îngăduitor stă de veghe din coșulețul cu cârlige de rufe, iar roaba încărcată cu ghivece de flori așteaptă răbdătoare lângă șopron.

Peisajul încremenit pare încărcat de o senzație de așteptare, asemenea unei scene de teatru în clipa dinaintea intrării actorilor, când toate căile sunt deschise pentru orice și soarta nu a fost încă pecetluită de întâmplări, și-apoi...

– Laurel! răzbate din depărtare vocea nerăbdătoare a unui copil. Lau-rel! Unde ești?

Parcă s-a risipit o vrajă, luminile se aprind și cortina se ridică.

LBBIS | We know books

Câteva găini își fac apariția, ciugulind printre dalele potecii dinspre grădină, o gaiță își târăște umbra în zbor peste grădină, un tractor își pornește zumzetul în poiana învecinată. Și sus, deasupra tuturor, tolnită pe podeaua căsuței din copac, o fată de șaisprezece ani își împinge în cerul gurii acadeaua de lămâie pe care o sugă, oftând.

*

Își dădea seama că era nedrept din partea ei să îi lase să o caute, dar, cu toată zăpușeala asta și cu povara secretului pe care îl tănuia, cazna unor jocuri – oricât de copilărești ar fi fost – era prea mare. Și, pe de altă parte, acesta era și rostul lor, așa cum spunea mereu tata, astea sunt regulile, și n-o să învețe niciodată nimic dacă nu o să încerce. Nu era vina ei dacă știa să-și găsească ascunzători mai bune. Era drept că ele erau mai mici decât ea, dar nici prunci neștiutori nu erau.

Și, oricum, nu avea nici un chef să fie găsită. Cel puțin nu acum. Nu voia decât să stea întinsă, să-și simtă picioarele goale mângâiate de poalele rochiei de bumbac și să-și lase mintea năpădită de gânduri. Despre el.

Billy.

A închis ochii și numele lui i-a apărut îndărătul pleoapelor. Cu litere roșii, strălucitoare ca neonul. O furnica pielea și a răsucit acadeaua în așa fel încât gaura din mijloc i-a ajuns pe vârful limbii.

Billy Baxter.

Privirea aruncată peste ochelarii negri de soare, zâmbetul aspru, azvârlit dintr-un colț al gurii, părul negru, ca de dandy¹...

A fost fulgerător, așa cum își imaginase că este dragostea adevărată. Cu cinci săptămâni în urmă, într-o sâmbătă, când a coborât din autobuz împreună cu Shirley, a dat cu ochii de Billy și de prietenii lui, care fumau pe treptele de la intrarea salonului de dans. Și-au încrucișat privirile și Laurel i-a mulțumit lui Dumnezeu în gând că alesese să își dea salariul pe o săptămână în schimbul unei perechi de ciorapi de nailon.

– Haide, Laurel! a răsunit vocea lui Iris, înmuiată de căldură. De ce nu joci corect?

1 *Teddy-boy* (engl.) – subcultură a tinerilor englezi din anii '50 amintind de dandy edwardieni (Teddy, diminutiv de la Edward), asociați ulterior cu mișcarea rock-and-roll americană.

Laurel a închis ochii tot mai strâns.

Au dansat împreună toate dansurile. Orchestra și-a întetit ritmul, o șuviță de păr i s-a desprins din cocul pe care se străduise să-l copieze de pe coperta revistei *Bunty*¹, o dureau tălpile, dar a dansat înainte, oprindu-se doar când Shirley, îmbufnată că nu era băgată în seamă, și-a făcut apariția lângă ea, spunându-i pe un ton sfătos, ca de mătușă mai în vârstă, că trebuia să prindă ultimul autobuz dacă voia să ajungă acasă la ora stabilită (ei nici că i-ar fi păsat de asta). Și-atunci, în timp ce Shirley bătea din picior și Laurel își lua grăbită rămas-bun, Billy a apucat-o de mână, trăgând-o spre el și Laurel și-a dat seama că așteptase toată viața clipa aceea minunată și strălucitoare...

– N-ai decăt, s-a auzit din nou vocea lui Iris, mai tăioasă de data aceasta, dar să nu te plângi că nu ți-a mai rămas și ție tort.

Soarele trecuse de amiază și prin fereastra căsuței din copac străbătea o rază fierbinte, luminându-i pleoapele închise. S-a ridicat în capul oaselor, fără să se clinească din ascunziș. Amenințarea era destul de serioasă – cunoscută fiind slăbiciunea ei pentru tortul făcut de mama –, dar nu suficient de convingătoare. Cuțitul de tort rămăsese uitat pe masa din bucătărie, rătăcit printre toate cele trebuincioase pentru picnic: coșuri, pături, sticle de limonadă acidulată, prosoape de baie, tranzistorul cel nou, când întreaga familie ieșise din casă, năpustindu-se spre pârâu. Laurel îl văzuse când, prefăcându-se că se pune la v-ați ascunselea, intrase din nou în casa răcoroasă și întunecoasă să-și ia pachetul. Era pe masă, lângă farfuria de fructe, cu funda roșie legată de mâner.

Cuțitul acela devenise o tradiție – tăiase toate torturile la zile de naștere, la Crăciun, la orice fel de alte ocazii din familia Nicolson –, și mama ținea foarte mult la tradiții. Prin urmare, până nu aveau să trimită pe cineva să-l aducă din casă, știa că mai avea ceva timp. Și de ce nu? Într-o casă ca a lor, unde clipele de liniște se numărau pe degetele de la o mână, unde dădea mereu buzna cineva pe ușă, trântind alta în urmă, era un adevărat sacrilegiu să irosești momentele de singurătată.

Iar astăzi avea nevoie de liniște mai mult ca oricând.

Pachetul sosise cu poșta de joia trecută și avusese noroc că Rose ieșise înaintea poștaşului, și nu Daphne sau Iris sau mama – Doamne

¹ *Bunty* – revistă englezească lunară pentru adolescente publicată între 1958 și 2001.

fereste! Laurel și-a dat imediat seama de la cine era. Cu obrații roșii ca para focului, a bâiguit ceva despre o orchestră și un disc pe care i-l împrumuta Shirley. Dar nu merita efortul să mintă mai departe, căci atenția lui Rose, pe care nu puteai pune prea mult preț, se concentra acum asupra unui fluture oprit pe stâlpul gardului.

Mai târziu, în seara aceea, când întreaga familie se îngrămădise la televizor să se uite la *Juke Box Jury*¹, Daphne și Iris se certau comparând meritele lui Cliff Richard și Adam Faith, iar tata deplângea prefăcutul accent american al celui din urmă și halul în care decăzuse întreg Imperiul Britanic, Laurel se făcuse nevăzută. Trăsese zăvorul ușii de la baie și se așezase pe podea, cu spatele proptit de ușă.

Cu degetele tremurânde a rupt ambalajul și în poală i-a căzut o cărțuție. I-a citit titlul prin foița în care era împachetată: *Petrecerea* de Harold Pinter și a trecut-o un fior pe șira spinării, abia stăpânindu-se să nu chiuie.

Și de atunci dormise cu ea ascunsă în fața de pernă. Nu era cel mai comod lucru, dar voia să o știe aproape. Avea *nevoie* să o țină lângă ea. Era important.

Laurel era convinsă că sunt anumite momente când ajungi la o răscruce: când din senin se întâmplă ceva care îți schimbă cursul vieții. Premiera piesei lui Pinter fusese un astfel de moment. Aflase din ziar și simțise că era absolut necesar să se ducă și ea. Le spusese părinților că o invitase Shirley pe la ea și o pusese să-i jure că nu o dă de gol, după care luase autobuzul de Cambridge.

Era prima dată când mergea singură undeva și, așezată în sala întunecată a Teatrului Artelor, uitându-se cum petrecerea de la ziua de naștere a lui Stanley se prefăcea într-un coșmar, a simțit un entuziasm nemaîntâlnit până atunci. Părea a fi revelația ce le îmbujora în fiecare duminică dimineața, la biserică, pe domnișoarele Buxton, iar Laurel bănuia că entuziasmul lor era produs mai degrabă de tânărul preot decât de cuvântul Domnului. Așezată pe marginea locului ei ieftin, pătrunsă de fluidul dramei de pe scenă ce parcă i se revărsa în vine, Laurel își simțise chipul năpădit de fierbințeală și își dăduse seama, nu

¹ *Juke Box Jury* - emisiune de televiziune la BBC (1959-1967) în care un juriu compus din vedete evalua șlagărele nou lansate.

știa exact de ce anume, dar înțelese că viața înseamnă mult mai mult și că i se așterne dinainte.

Păstrase taina aceasta neștiind ce să facă cu ea, nesigură că ar putea s-o explice altcuiva, până când, cu câteva seri în urmă, îi mărturisise lui Billy, care o cuprinsese în brațe, apăsându-i obrazul pe pielea jachetei.

Laurel a scos scrisoarea din carte și a citit-o din nou. Era destul de scurtă, spunea doar că o s-o aștepte cu motocicleta la capătul aleii, sâmbătă după-masă la două și jumătate – să o ducă în locul acela care-i place lui atât de mult, pe malul mării.

S-a uitat la ceas, mai avea două ore.

Dăduse din cap când îi povestise ce simțise la spectacolul cu piesa *Petrecerea*. Îi vorbise despre Londra, despre teatre și despre orchestrele pe care le văzuse într-atâtea cluburi de noapte, iar Laurel întrevăzuse atâtea posibilități scilicitoare! Și-apoi o sărutase, primul sărut adevărat, și becul electric din capul ei a explodat, năpădind totul cu o lumină albă.

S-a dat într-o parte, spre locul unde era proptită oglinjoara de mână a lui Daphne și s-a privit îndelung, studiindu-și cozile pe care și le făcuse cu atâta grijă la ochi cu dermatograf. Mulțumită că erau cât de cât egale, și-a aranjat bretonul, străduindu-se să-și potolească senzația de greață pe care i-o dădea gândul că ar fi putut uita ceva important. Și-a amintit de prosopul de baie, costumul și-l pusese deja pe sub rochie. Le spusese părinților că doamna Hodgkins avea nevoie de ea câteva ore să măture și să mai deretice prin salon.

Laurel s-a îndepărtat de oglindă și a început să-și roadă o unghie. Nu-i stătea în fire să se furișeze așa, era o fată cuminte, toată lumea o lăuda: profesorii, mamele prietenelor, doamna Hodgkins – dar nu avea de ales. Cum ar fi putut să le explice mamei și tatei?

Căci era sigură că părinții ei nu știuseră niciodată ce înseamnă dragostea cu adevărat, oricâte povești le-ar fi înșirat despre felul în care s-au cunoscut. Se iubeau, desigur, dar în felul acela bătrânesc, cuminte, exprimat prin mângâieri prietenești pe umeri și numeroase cești de ceai. Nici pe departe – a oftat Laurel din adâncul sufletului. Putea fi convinsă că nici unul nu a simțit vreodată celălalt fel de a iubi, cu scăpărări ca focurile de artificii, cu bătăi de inimă și dorințe... fizice, se gândi ea, roșind toată.

O adiere caldă a adus ecoul îndepărtat al răsului mamei, făcând-o să-și dea vag seama că se afla la o răscruce a vieții. Biata mama! Nu era vina ei că își irosise tinerețea în război. Că ajunsese la douăzeci și cinci de ani când îl cunoscuse pe tata și se măritase cu el, că mai credea că poate să-i înveselească cu bărcuțe de hârtie când vreunul dintre ei avea nevoie de îmbărbătare, că momentul cel mai frumos al verii pentru ea fusese când câștigase premiul Clubului de grădinărit și-i apăruse poza în ziar (nu doar în cel local, ci și în cele de la Londra, care preluaseră știrea la rubrica de evenimente regionale). Tatăl lui Shirley, care era avocat, o decupase cu grijă din ziar și le-o adusese să le-o arate. Mama se prefăcuse stânjenită și protestase când tata o lipise pe ușa frigiderului celui nou, dar numai cu jumătate de gură, și nu a mai dezlipit-o de acolo. Chiar era mândră de tecile ei de fasole neobișnuit de lungi și chiar la asta se gândea Laurel. A scuipat o bucată zdravănă de unghie. Parcă era mai blând să înșeli pe cineva care se mândrea cu tecile de fasole produse în grădină decât să îl silești să admită că lumea s-a schimbat.

Laurel nu era expertă la minciuni. Familia lor era unită, toată lumea știa asta. Unii îi spuneau în față, alții vorbeau pe la spate, după cum aflase. Și, în ochii multor străini, familia Nicolson comitea păcatul foarte ciudat de a părea că se iubesc mult unii pe alții. Dar mai apoi lucrurile s-au schimbat. Deși Laurel trecuse prin toate stările obișnuite, simțise o înstrăinare ciudată mai nou. S-a încruntat ușor când adierea vântului de vară i-a răvășit părul peste obraji. În serile când stăteau cu toții împrejurul mesei și tata făcea glumele acelea ale lui lipsite de haz, de care râdeau oricum cu toții, se simțea de parcă i-ar fi privit de la distanță, de parcă ei ar fi fost într-un tren, bucurându-se de aceleași vechi ritualuri ale familiei, iar ea s-ar fi aflat singură pe peron, uitându-se la ei cum se îndepărtează.

Doar că ea va fi cea care va pleca, și asta destul de curând. Se interesase de mult: la Școala Centrală de Teatru și Oratorie¹, acolo trebuia să ajungă. Și se întreba ce vor spune părinții ei când îi va anunța că voia să plece. Nici unul dintre ei nu călătorise prea mult, mama ei nu se dusese nici măcar până la Londra de când se născuse Laurel, și simpla sugestie

¹ Cental School of Speech and Drama (în engl., în orig.) - Conservatorul de Teatru al Universității din Londra.

că fiica lor mai mare se gândea să se mute acolo, ca să nu mai vorbim de o existență dubioasă în lumea teatrului, le-ar fi produs o stupeoare totală.

Dedesubt rufele se clătinau umede pe sârmă. Un crac al blugilor pe care bunica Nicolson îi ura atât de mult („Arăți de doi bani îmbrăcată cu ei, Laurel, nu-i nimic mai urât decât o fată care se expune fără rost“) se lovea de celălalt, speriiind găina cu o singură aripă, făcând-o să cotcodăcească și să se învârtească bezmetică. Laurel și-a pus pe nas ochelarii de soare cu rame albe și s-a proptit de peretele de lemn al căsuței din copac.

Problema cu războiul era așa: se terminase de mai bine de șaisprezece ani, adică aproape întreaga ei viață, și lumea mersese înainte. Totul era altfel acum. Măștile de gaze, uniforme, cupoanele de rație și toate celelalte se mai găseau doar în cufărul kaki pe care-l ținea tata în pod. Din păcate, mulți nu păreau să își dea seama de asta, aproape majoritatea celor trecuți de douăzeci și cinci de ani.

Billy spunea că nici nu va putea găsi cuvintele cu care să îi facă să înțeleagă. Spunea că asta era „conflictul între generații“ și că nu avea rost să încerce să le explice tot timpul. Că era așa cum scria în cartea aceea a lui Alan Sillitoe pe care o purta cu el peste tot: nu te puteai aștepta ca adulții să-și înțeleagă copiii, iar, dacă îi înțeleg, atunci e ceva în neregulă.

O parte a sufletului lui Laurel – fetița cuminte, care-și asculta părinții – o făcea să nu fie de acord cu el, dar nu i-a spus nimic. Gândurile i-au zburat însă la serile din ultima vreme când reușea să fugă de surorile ei, ieșind afară, în amurgul îmbălsămat, cu tranzistorul ascuns sub bluză, și se urca în căsuța din copac. Ajunsă acolo, singură, se grăbea să potrivească roțița în dreptul postului Luxemburg, să se întindă pe spate, în întuneric, și să se lase cuprinsă de muzica ce năpădea peisajul neclintit de țară cu ritmurile celor mai noi cântece, furnicându-i pielea la gândul îmbătător că făcea parte din ceva deosebit: o conspirație mondială, un grup tainic. O nouă generație, care asculta în același timp, care înțelegea că avea dinainte întreaga viață, lumea, viitorul...

A deschis ochii și imaginea a dispărut, lăsând în urmă o senzație plăcută de căldură. S-a întins mulțumită, urmărind zborul unui șoim care străbătea norii răzleți. Zboară, pasăre, zboară! Așa va face și ea, imediat ce va termina școala. S-a uitat mai departe după ea fără să clipească, până când pasărea a devenit doar un punct pierdut în albastrul cerului,

spunându-și că, dacă ar reuși și ea să facă la fel, și-ar putea convinge părinții să vadă lucrurile ca ea și viitorul se va desfășura cum trebuie.

Ochii i s-au umezit triumfători și și-a întors privirile spre casă: spre fereastra camerei ei, spre margaretele pe care le plantase cu mama pe mormântul bietului pisoi Constable, spre crăpăturile dintre cărămizi unde obișnuia, când era mică, să lase scrisori pentru zâne – ce penibil!

Avea amintiri și mai vechi, mai de mult, când era și mai mică și aduna cochilii dintr-o baltă de pe plajă, când mânca în fiecare seară în sufrageria pensiunii de la mare a bunicii, dar păreau atât de îndepărtate, de parcă ar fi fost vise. Casa de la fermă era singurul ei cămin adevărat. Și, deși nu-și dorea și ea un fotoliu ca al părinților, îi plăcea să îi știe așezați în fotoliile lor gemene în fiecare seară, să fie convinsă că, atunci când pe ea o cuprinde somnul, ei stau acolo, în partea cealaltă a zidului și şușotesc, și că nu ar trebui decât să întindă brațul ca să dea peste vreuna dintre surorile ei.

Ce-o să le mai ducă dorul când va pleca!

Laurel a clipit. Chiar o să-i fie dor de ele, și-a dat ea seama brusc, de parcă ar fi avut un bolovan în stomac. Deși îi luau hainele, îi rupeau rujurile, îi zgâriau discurile, tot îi va fi dor de ele. De gălăgia și de căldura lor, de tevatura, de ciorovăiala și de veselia lor molipsitoare. Erau ca o haită de cățeluși, rostogolindu-se una peste alta în dormitorul lor comun. Îi copleșeau pe străini și asta le făcea plăcere. Erau fetele Nicolson: Laurel, Rose, Iris și Daphne¹, o întreagă grădină, cum îi plăcea tatei să spună atunci când bea un pahar în plus. Niște adevărate belele, cum se văita bunica după vacanțele de vară petrecute la ea.

Auzea acum chiotele și strigătele îndepărtate, plescăitul apei și simțea un nod în stomac. Parcă le vedea, ca într-un tablou de demult. Cu fustele prinse în elasticul chiloților, fugărindu-se prin băltoace: Rose, cocoțată pe o piatră, bălângănindu-și gleznele subțiri în apă și fluturând o nua udă, Iris, furioasă foc că se udase, Daphne cu părul numai cârlionți, prăpădindu-se de râs.

Pătura de picnic în pătrățele era desigur întinsă pe iarba de pe mal, mama stătea cu picioarele în apă până la genunchi, acolo, la cotitura

¹ Fetele Nicolson purtau nume de flori: Laurel – laur, dafin; Rose – trandafir; Iris – stânjenele; Daphne – tulichină, arbust cu inflorescențe mici, trandafirii.

pârâului, unde era apa mai adâncă, să-și lanseze bărcuțele de hârtie, iar tata le privea dintr-o parte, cu pantalonii suflecați și cu țigara atârnată între buze. Laurel parcă-i și vedea privirea lui obișnuită, blândă și uimită de cât de norocos era că viața îl adusese acolo, tocmai atunci.

La picioarele tatei lipăia bebelușul, țipând și râzând, cu mâinile întinse să prindă bărcuța mamei. Lumina ochilor lor...

Bebelușul. Avea desigur și un nume, Gerald, dar nimeni nu-i spunea așa. Era un nume prea de om mare, iar el era doar un prunc mititel. Împlinea doi ani chiar în ziua aceea, dar avea încă fața rotundă, cu gropițe, și ochii îi sclipeau de neastâmpăr. Și mai erau și piciorușele alea dolofane, pe care Laurel de-abia se abținea să nu i le ciupească prea tare. Toți se străduiau să-i fie pe plac și toți se lăudau că pe ei îi iubea cel mai mult, dar Laurel știa prea bine că lui i se lumina chipul cel mai tare când o vedea pe ea.

Și-atunci cum ar fi putut să piardă vreo clipă din petrecerea de ziua lui de naștere? Ce era în capul ei de se ascunsese în căsuța din copac atâta timp, mai ales când avea de gând să o șteargă mai târziu cu Billy?

Laurel s-a încruntat și și-a alungat senzația de vinovăție, hotărâtă să îndrepte lucrurile: o să se dea jos și o să se ducă să ia cuțitul de pe masa din bucătărie să-l ducă acolo, lângă pârâu. O să fie fiica perfectă, sora cea mare și cuminte. Dacă reușea toate acestea în următoarele zece minute, o să adune bile albe pe graficul imaginar pe care îl avea mereu în minte. Adierea caldă a vântului i-a atins picioarele înnegrite de soare când a pășit pe prima treaptă a scării de lemn.

*

Mai târziu, Laurel se întreba dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel dacă s-ar fi mișcat mai încet. Dacă nu cumva toată grozăvia aceea ar fi putut fi evitată dacă ar fi avut mai multă grijă. Dar nu avusese cum să facă altfel. Se grăbea și din pricina asta avea să se simtă mereu de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar atunci nu putuse face altfel. Și, pe cât își dorise mai devreme să fie singură, acum ardea de nerăbdare să se afle în miezul întâmplărilor.

Așa pățea mereu în ultima vreme. Parcă era girueta de pe acoperișul casei lor din Greenacres, emoțiile i se schimbau de la o adiere la alta.

Era ciudat și uneori chiar înspăimântător. De parcă s-ar fi aventurat cu barca pe o mare agitată. Dar de data aceasta a fost și accidentată. Căci, în graba ei de a da fuga să li se alătore celor de pe malul pârâului, s-a împiedicat și și-a zdrelit genunchiul de podeaua căsuței din copac. Julitura o ustura și s-a strâmbat de durere văzând cum îi dă sângele. Așa că în loc să coboare, cum avea de gând, s-a suit la loc în căsuță să-și vadă mai bine rana.

Se mai afla încă acolo, studiindu-și genunchiul și blestemându-și graba, întrebându-se dacă Billy va observa julitura mare și urâtă, gândindu-se cum ar putea să și-o ascundă, când a auzit un zgomot dinspre pădurice, ca un fâșâit obișnuit, dar suficient de distinct de celelalte sunete ale amiezii ca să-i atragă atenția. A privit pe fereastra căsuței și l-a văzut pe Barnaby rostogolindu-se prin iarba înaltă, cu urechile bălângănindu-i-se în vânt, ca niște aripi de catifea. În urma lui venea mama, înaintând cu pași mari către grădină, în rochie de vară, cusută de mâna ei. Ținea în brațe pruncul îmbrăcat doar în șpilhozen, care avea picioarele goale din cauza căldurii de afară.

Deși erau destul de departe, o mișcare ciudată a vântului făcea să răzbată până la ea melodia fredonată de mama. Era un cântecel pe care li-l cântase pe rând tuturor când fuseseră mici, iar copilul râdea încântat, strigând „Mai, mai“, deși abia putea rosti „ma... ma...“, în timp ce mama își trecea iute degetele pe burtica lui, să-l gâdile sub bărbie. Erau atât de absorbiți unul de celălalt, lăsând o imagine atât de idilică în poiana scăldată de soare, încât Laurel se simțea îndoită între plăcerea de a fi fost martora acestei drăgălășenii atât de intime și invidia de a nu fi și ea părtașă.

În timp ce mama ridica ivărul porții îndreptându-se spre casă, Laurel și-a dat seama dezamăgită că venise să ia cuțitul pentru tort. Cu fiecare pas al mamei, șansele ei de a-și fi ispășit păcatele se risipeau. Așa că s-a bosumflat toată și nici nu i-a mai strigat și nici nu a coborât din căsuță; în timp ce mama a intrat în casă, ea a rămas pe podea, cuprinsă de o toropeală ciudată, dar plăcută.

Unul din cercuri a căzut fără zgomot, iar Laurel a luat asta ca pe un semn de solidaritate. Și s-a hotărât să rămână pe loc. Lasă-i să o mai aștepte o vreme, o să se ducă și ea la pârâu când o să fie pregătită și o să

se simțea mai bine. Până atunci o să mai citească din *Petrecerea*, închipuindu-și cum ar putea arăta viitorul undeva departe, o nouă viață, în care ea ar fi frumoasă și sofisticată, matură și fără julituri.

*

Când s-a zărit, prima dată, omul nu era mai mult decât un punct la orizont, chiar acolo, jos, la capătul aleii. Laurel nu-și dădea seama, mai târziu, ce o făcuse să-și ridice ochii. Când l-a văzut îndreptându-se spre spatele fermei, s-a speriat, crezând că era Billy, care venise mai devreme să o ia. Dar, când s-a mai apropiat și l-a putut vedea mai bine, și-a dat seama după haine că nu era el. Purta pantaloni închiși la culoare, cămașă și o pălărie neagră cu boruri demodate. A răsuflat ușurată.

Ușurarea a fost urmată însă de curiozitate, căci la fermă veneau puțini musafiri, și aceștia rareori pe jos, deși, privindu-l cum se apropia, avea senzația unui déjà-vu. Uitând cât era de supărată, profită de ascunzătoare și privi cu mare atenție, cu bărbia proptită în palme, sprijinită cu coatele pe pervazul ferestrei.

Nu arăta prea rău pentru un om mai vârstnic. Ceva din înfățișare îi trăda hotărârea. Părea că nu avea nevoie să se grăbească. Nu îl cunoștea, cu siguranță, nu era nici vreun prieten de-al tatălui ei sau vreun muncitor de la fermă. Ar fi putut fi vreun călător rătăcit care voia să afle pe unde să o ia, dar ferma lor nu era locul nimerit, ascunsă cum se afla, departe de drumul mare. Să fi fost vreun țigan sau vreun vagabond? Vreunul dintre oamenii aceia care treceau pe acolo din când în când, încercându-și norocul, bucuroși dacă tata le găsea ceva de făcut? Sau poate să fi fost – și Laurel s-a înfiorat la gândul acesta cumplit – omul acela despre care citise în ziarul local și despre care cei mari vorbeau în șoaptă, pomenind că tulbura lumea la picnicuri și speria femeile care umblau singure prin locurile mai ascunse de pe malul pârâului?

Laurel s-a cutremurat, temându-se o clipă, dar apoi a căscat. Nu era el vreun balaur, îi vedea acum și geanta de piele agățată de umăr. Trebuie că era vreun negustor ambulant care venise să îi prezinte mamei noua enciclopedie fără de care familia lor nu ar fi putut să trăiască.

Așa că a întors capul.

*

N-au trecut nici câteva minute și l-a auzit pe Barnaby mârâind la baza copacului. Laurel s-a repezit la fereastră, căznindu-se să zărească pe deasupra pervazului: cățelul se afla în mijlocul potecii de cărămidă, cu fața spre alee, cu ochii țintă la omul care încerca să deschidă ivărul porțiței care dădea spre grădină.

– Taci, Barnaby, i-a strigat mama din casă, stai așa că venim acum.

Și a ieșit din holul întunecat, oprindu-se în prag ca să-i șoptească ceva la ureche celui mic, să-i sărute pe obrazul durdului, făcându-l să râdă.

Portița din spatele casei, care dădea în poiata găinilor, a scârțâit – balamaua aia trebuia mereu unsă! – și câinele a mârâit din nou, cu părul zburându-i-se pe spinare.

– Potolește-te, Barnaby! Ce te-a apucat?

Omul a apărut de după colțul casei și mama a dat cu ochii de el. Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

– Bună ziua, a spus străinul, oprindu-se să își ștergă tâmpilele cu batista. Frumoasă vreme...

Chipul băiețelului s-a luminat de plăcere și a întins mâinile durdului spre el, bătând din palme bucuroși. Era o invitație greu de refuzat, așa că omul și-a vârât batista în buzunar, a făcut un pas înainte și a ridicat o mână de parcă ar fi vrut să-l binecuvânteze pe micuț.

Atunci mama s-a depărtat nefiresc de iute, ferind copilul, lăsându-l jos în spatele ei, pe pietriș. Pentru pruncul obișnuit doar cu blândețe și dragoste, mișcarea asta bruscă a fost prea mult și-a început să plângă dezamăgit.

Lui Laurel i s-a înmuiat inima, dar încremenise. Simțea cum i se zbârlește părul pe ceafă. Se uita la chipul mamei, răvășit cum nu-l mai văzuse până atunci. Și-a dat seama că era înspăimântată.

Efectul a fost instantaneu. Toate certitudinile adunate de-a lungul vieții s-au risipit ca fumul și-n locul lor s-a instaurat spaima.

– Bună, Dorothy, a spus bărbatul, a trecut mult timp.

Știa cum o cheamă pe mama, deci nu era chiar străin.

A vorbit din nou, dar prea încet ca să-l poată auzi, iar mama a dat ușor din cap. Laurel a ciulit urechile, aplecându-și capul într-o parte. Și-a întors fața către soare și a închis ochii o clipă.

Și ce a urmat s-a petrecut într-o fracțiune de secundă. Laurel avea să-și amintească mereu străfulgerarea argintie, reflexia soarelui pe tășul de metal care, pentru o clipă, a părut nespus de frumos.

Apoi cuțitul acela special s-a înfipt în pieptul omului. Timpul părea că și-a încetinit curgerea. Bărbatul a strigat și chipul i s-a schimonosit surprins, de durere și groază. Laurel nu-și putea lua ochii de la el, privindu-i mâinile care cuprinseseră plăselele de os ale cuțitului, în locul unde sângele îi păta cămașa, urmărindu-l cum se prăbușește, în timp ce adierea caldă a vântului îi rostogolea părăria în țărână.

Câinele lătra furios, copilul plângea pe pietriș de ți se rupea inima, dar toate aceste sunete păreau că se îndepărtează tot mai mult. Laurel le auzea printre zvâcnetele fluide ale sângelui care îi bubuia în tâmples și urechi.

Funda cuțitului se desfăcuse și panglica se târâia peste pietrele care înconjurau rondurile de flori. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca privirea să i se împăienjenească de pâlپâitul a mii de steluțe și să leșine.

2

Suffolk, 2011

Ploua în Suffolk. În amintirile ei din copilărie, în Suffolk nu ploua niciodată. Spitalul se afla în capătul celălalt al orașului și mașina rula încet pe High Street, plină de băltoace, înainte de a intra pe alee și de a se opri în capătul esplanadei. Laurel și-a scos pudriera, a deschis-o să se uite în oglindă, și-a ridicat cu un deget pielea obrazului, privind liniștită cum i se încrețește și se întinde la loc când îi dă drumul. A repetat gestul și pe partea cealaltă. Toți îi îndrăgeau ridurile. Așa îi spunea agenta, așa se entuziasmau regizorii, așa o alintau machiorii, fluturându-și pensulele, exhibându-și tineretea lor uimitoare. Cu câteva luni în urmă, unul dintre ziarele acelea de pe Internet făcuse un sondaj, invitându-și cititorii să voteze „chipul favorit al națiunii“ și ea ieșise pe locul al doilea. Se spunea că ridurile ei îi făceau să se simtă în siguranță.

Și asta le convenea. O făceau să se simtă bătrână.

Dar chiar *era* bătrână, se gândea ea, închizând pudriera cu zgomot. Dar nu ca o altă doamnă Robinson¹. Erau mai bine de douăzeci și cinci de ani de când jucase în *Absolventul* la Teatrul Național. Cum de fusese cu putință? Cineva dăduse înainte blestematul ăsta de ceas fără știrea ei, altfel nu s-ar fi putut.

Șoferul a deschis portiera și a ajutat-o să iasă la adăpostul umbrelei mari negre.

– Mulțumesc, Mark, a spus ea când au ajuns sub copertină. Ai adresa unde să vii să mă iei vineri?

Șoferul i-a lăsat jos bagajul și a scuturat umbrela.

– Da, la fermă, în partea cealaltă a orașului, pe străduța îngustă, în capătul căreia se face aleea. Rămâne tot la ora două?

Ea a încuviințat și el a dat din cap, întorcându-se în mașină și demarând. Laurel a privit în urma ei, parcă părându-i rău după căldura și monotonia plăcută a unei lungi călătorii fără o țintă anume, pe o autostradă umedă. Să se ducă oriunde, numai aici nu.

A privit ușile de la intrare, dar nu s-a clintit. Și-a scos țigările, în schimb, și și-a aprins una, inhalând fumul cu o plăcere mai mare decât s-ar fi convenit. Avusese o noapte cumplită. O visase ba pe maică-sa, ba locul acesta, ba pe surorile ei când erau mici, ba pe Gerry de-o șchioapă. Un băiețel entuziast, care ținea în mână o navetă spațială de tinichea, făcută chiar de el, spunându-i că într-o bună zi o să inventeze o capsulă a timpului și-o să o folosească pentru a se întoarce în timp și a îndrepta lucrurile. Ce fel de lucruri? îl întebase ea în vis. Ei, tot ce fusese anapoda, desigur – și putea veni și ea cu el dacă voia.

Și ea voia.

Ușile spitalului s-au deschis cu zgomot și-au țâșnit afară două surori medicale. Una s-a uitat spre Laurel și a rămas cu ochii pironiți la ea, recunoscând-o. Laurel a dat ușor din cap, schițând un fel de salut, azvârlind mucul de țigară, în timp ce sora s-a aplecat să-i șoptească ceva colegei ei.

¹ Mrs Robinson – aluzie la eroina romanului *The Graduate (Absolventul)* de Charles Webb, publicat în 1963, ecranizat în 1967, cu Dustin Hoffman și Anne Bancroft: o poveste de dragoste între absolventul de colegiu Benjamin Braddock (21 de ani) și matura doamnă Robinson, soția partenerului de afaceri al tatălui său.

Rose o aștepta așezată pe un scaun în hol și, pentru o fracțiune de secundă, Laurel s-a uitat la ea ca la o străină. Era înfășurată într-un șal roșu, croșetat, legat în față cu o fundă roz, iar părul ei bogat, argintiu de-acum, era împletit într-o coadă adusă peste umăr. Laurel s-a simțit năpădită de un val aproape dureros de afecțiune când a băgat de seamă că avea coada legată cu un șnur de la punga de pâine.

– Rosie! a strigat-o ea pe un ton foarte afectat, necăjită pe ea însăși că-și ascundea astfel emoția. Doamne, cât de mult a trecut! Parcă am fi corăbii în noapte!

S-au îmbrățișat și Laurel a simțit mirosul de levănțică, atât de cunoscut, dar total nepotrivit ei. Aparținea amiezilor din vacanțele de vară, petrecute în camera cea bună din pensiunea Marea Albastră a bunicii Nicolson, nu surioarei ei mai mici.

– Ce bine îmi pare că ai venit! a exclamat Rose.

– Dar nu se putea să nu vin!

– Sigur că nu se putea!

– Aș fi venit mai repede dacă n-ar fi fost interviul.

– Știu...

– Și aș sta mai mult dacă n-ar fi repetițiile. Începem filmările peste două săptămâni.

– Știu...

Rose îi strângea mâna și mai tare, de parcă ar fi vrut să-și întărească vorbele.

– Mama o să fie fericită că ai venit. E așa de mândră de tine, Lol. Toți ne mândrim cu tine!

Lauda din partea familiei era destul de supărătoare, așa că Laurel a râs.

– Și ceilalți?

– N-au sosit încă. Iris e blocată în trafic și Daphne ajunge abia după-masă. Vine direct acasă de la aeroport. O să ne sune de pe drum.

– Și Gerry? La ce oră sosește?

Asta era o glumă și până și Rose, cea mai blândă din familia Nicolson, care nu se prindea la tachinat cu ceilalți, nu s-a putut abține să nu